

Bij de Troonswisseling

Als dit nummer verschijnt behoort de indrukwekkende wisseling op de Troon van Nederland reeds enige weken tot het verleden.

Wanneer na de uitvoerige verslagen en beschouwingen in de pers wij niettemin ook te dezer plaatse enkele gedachten daaraan wijden, dan is het om in dit kader ons als tandartsen een oogenblik te bezinnen op de halve eeuw, die in het regeringstijdperk van Koningin Wilhelmina ligt besloten.

De feestelijkheden, waarmede de voleinding van deze omvangrijke, aan historische gebeurtenissen overrijke periode alom in den lande is herdacht en gevierd, mogen op hun innerlijke waarde zeker niet worden beoordeeld naar de bereidheid van het huidige mensdom met graagte voor een wijle afleiding te zoeken voor de na-oorlogse teleurstellingen dan wel van de jeugd om uit louter levensvreugde zich daarin onder te dompelen. De ware drijfveer moet worden gezocht in het gevoel van verbondenheid en als gevolg daarvan verknochtheid aan de dynastie en haar representanten, die ons land binnen het raam ener democratische regeringsvorm door alle tijden ten zegen zijn geweest. Dat een belangrijke staatkundige volksgroep, na oorspronkelijke afwijzing, ook tot die erkenning is gekomen, moge deze overtuiging bevestigen en versterken.

Binnen de vijftig jaren van het bewind onzer afgetreden Vorstin heeft zich een zo diep-ingrijpende wijziging in de maatschappelijke en economische structuur voltrokken, als slechts zij zich ten volle bewust kunnen zijn, die haar uit eigen beleving hebben ervaren. Van de vrije mens, gelijk die in het begin dezer eeuw werd erkend en in die hoedanigheid ontzien, is niet veel meer dan de politieke schaduw overgebleven. Onbuigzaam en zwaar zijn de staketsels van overheidsdwang waarbinnen de individuele daadkracht wordt afgeklemd, zijn actieradius in alle richtingen beknot. Ten dele geplant op de bodem van nationale noodzaak, is deze onzichtbare versperring tot een omheining geworden met streng gecontroleerde toegangswegen.

Desondanks blijft er perspectief. De voor-oorlogse welvaart, de nationale bestaansbronnen, rijkelijk vloeiende hier en overzee onder de stimulans van snel vorderende wetenschap en techniek en onbelemmerde ondernemingszin, zijn weliswaar voor een goed deel verdroogd door oorlog, bezetting en chaos. Maar temidden van de zich telkens ontladende spanningen rondom is het Nederlandse volk van het gemeenschappelijke pad van eenheid en saamhorigheid niet afgedwaald, de ordezin en sociale rust niet ernstig in gevaar gebracht. Zulks te mogen vaststellen op dit oogenblik geeft vertrouwen in een eerlang herstel van stoffelijke en ideële waarden.

Binnen de vijftig regeringsjaren van Koningin Wilhelmina ligt de maatschappelijke ontwikkeling der tandheelkunde vrijwel als in een lijst gevat. De bevrijding uit de windselen der empirie maakte de weg vrij voor een op hechtere grondslagen gevestigd streven naar gebitsconservering tegen de toenemende bedreiging in van causale cariesverwekkende en bevorderende factoren der technische beschaving. Theoretisch denken en praktisch experiment, wetenschappelijke en operatieve verworvenheden hebben het pleit beslecht en wat eens, zij het in wankel vorm, binnen het bereik werd gebracht van bevoorrechten, is thans het vanzelfsprekende deel van tallozen.

Het aantal beoefenaren breidde zich uit van een groot honderdtal tot meer dan anderhalf duizend en de groei, die eens publiekelijk als een gevaar voor bestaansmogelijkheden werd gesignaleerd, bleek ten slotte nog in genen dele aangepast aan de voorzieningen in sociaal opzicht; overhaast getroffen om de massa haar aandeel te verzekeren in de vooruitgang van ons vak.

De plotselinge evenwichtsverstoring, daaruit voortgevloeid, heeft die voorzieningen kwalitatief en ook naar aard en omvang gebracht op een niveau, dat geen afspiegeling kan heten van de mogelijkheden van dit oogenblik. Maar een meer rationeel-organisatorische, dus doeltreffender bestrijding van voortijdig gebitverval ligt in een nabij verschiet.

Voor de betekenis der tandheelkunde als sociaal-hygiënisch element in de bevordering der fysieke volkskracht heeft ons Koningshuis bij verschillende gelegenheden getoond een open oog te bezitten. Het Congres voor Mondhygiëne in 1929 genoot de hoge eer wijlen de Koningin-Moeder als Beschermvrouwe en bezoekster en wijlen Prins Hendrik als ere-voorzitter bereid te vinden. „Het Ivoren Kruis” verheugt zich in de bijzondere gunst van Koningin Juliana; reeds verscheidene jaren verleende Zij als Prinses aan deze Vereniging voor Mond- en Tandhygiëne de grote onderscheiding Beschermvrouwe te willen zijn.

In hun gevoelens van aanhankelijkheid jegens ons Vorstenhuis en Koningin Wilhelmina in het bijzonder, staan de tandartsen zeker niet

achter bij hun overige landgenoten. Zij ook zijn zich ten volle bewust dat met de plechtige inhuldiging van Koningin Juliana een nieuwe aera in de geschiedenis van ons volksbestaan is ingeluid.

Moge onder Haar, door ernst en waardigheid gedragen bewind, ons land een nieuwe bloei tegemoet gaan in een wereld, minder verscheurd en gelukkiger dan de jongste historie heeft doen aanschouwen.

B.